

lia Sukker; den er jo i Folkethingets Forslag forudsat bevaret, kun med en meget ringe Nedgang, for saa vidt angaar en enkelt Position, hvor man af Hensyn til Forholdene har foreslaaet en Nedgang af $\frac{1}{2}$ Dre, som ikke har nogen egentlig finantsiel Betydning, og med Hensyn til Vin, The og Tobak har man jo endog stadig krævet Forhøielse fra alle Sider, og hvad endelig angaar Afgiften af Brændevin, saa har det jo været Standpunktet, som ogsaa udtalt af Flertallets ærede Ordfører, at man ikke tilføjede nogen egentlig Nedsættelse af Brændevinsafgiften; thi det har været forudsat under tidligere Forhandlinger, at man ved en Overgang til Udbyttebestaatning vilde fastslaa en Told, som paa det Nærmeste — det har i alt Fald været det Minimum, der har været opstillet — svarede til den erlagte Told. Det synes jo derfor, som om et Forslag om at ophæve selve Krigsskatloven af 1864 i meget væsentlige Punkter gaar bestemt imod det, der hidtil har været fastholdt som det finantsielt Rigtigste fra — jeg kunde gjerne sige alle Parters Side, men i alt Fald særlig fra Flertallets Side. Nu høre vi jo imidlertid, at det foreliggende Forslag heller ikke egentlig betyder, at Krigsskatloven skal ophæves; det er vel foreslaaet, at den skal ophæves fra 1ste April 1885, men det er den underforstaaede Forudsætning, at der inden den Tid kommer en ny Toldlov, som paa visse Punkter vil fastholde eller forøge de Toldsatser, som vi nu foreløbig opgibe ved at ophæve Krigsskatloven, saaledes at der, som jeg tror det ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører, er al Sandsynlighed for, at denne Ophævelse af Loven faktisk slet ikke vil træde i Kraft. Forslaget er altsaa kun, som ogsaa anerkjendt af Flertallets ærede Ordfører, en anden Foem for den hidtil fremstaaede Forordning, at der skal opgive et Beløb svarende til, hvad Krigsskatten udgjør, og dette blev da paaent opgjort af den ærede Ordfører til ca. $3\frac{1}{2}$ Mill., hvortil vil yderligere komme, hvad Traktaten opgiver, særlig Saltolden eller henved 400,000 Kr., saa at det Hele kommer op til ca. 4 Mill. Det forekommer mig imidlertid, at det saa i Grunden havde været nok saa hensigtsmæssigt, om det var blevet udtalt ligefrem i Forslaget, at Rigsdagsbeslutningens Straftræden betinges af, at Regjeringen og Landsthinget gif ind paa en Nedsættelse af Toldindtægterne med $3\frac{1}{2}$ Million Kr. udover, hvad Traktaten andrager; thi dette er jo i Virkeligheden Forslagets reelle Betydning. Jeg skal erkjende, at dette Forslag for saa vidt er et Nedslag fra det, der sidst blev fremsat i det Toldlovsforslag, der blev oversendt til det andet Thing. Jeg kan for mit Vedkommende fra det Standpunkt, jeg stadig har indtaget,

kun beklage, at man paa tidligere Stadier ikke nøiedes med at fremsætte dette Forslag i Stedet for et Forslag om en næsten dobbelt saa stor Nedsættelse. Men naar der nu bliver Tale om at knytte denne Beslutning som § 2 til den foreliggende Rigsdagsbeslutning, kan jeg for mit Vedkommende aldeles ikke gaa ind paa det, og det forekommer mig uenigtelig noget overraskende, at Flertallets ærede Ordfører har kunnet gaa ind derpaa; thi jeg ser ikke, at dette Forslag i Virkeligheden fjerner nogen af de Indvendinger, som den ærede Ordfører tidligere har reist mod Traktaten. Det forekommer mig tværtimod, at for saa vidt nogen af disse Indvendinger kunde have nogen reel Betydning, forstærkes de ved Vedtagelsen af dette Forslag. Jeg ser ikke, at dette Forslag i mindste Maade fjerner de Ulemper, som Flertallets ærede Ordfører gjentagende har fremhævet som opstaaende ved Traktatens Vedtagelse med Hensyn til Saltraffina-derierne, og jeg ser, at det paa et andet Punkt vil vække en Betænkelse og forstærke den Betænkelse, som den ærede Ordfører tidligere har udtalt, nemlig med Hensyn til, hvorledes vi ville blive stillede overfor de Forhandlinger, der føres og maa føres med andre Magter om Konsekvenserne af den spanske Handelstraktat. Det forekommer mig i og for sig noget behynderligt, samtids med at man vedtager en Traktat, der gaar ud paa at nedsætte Vintolden til $7\frac{1}{2}$ Dre, og i høie Toner klager over, at man er blevet nødt til at gaa ind paa denne Nedsættelse, da selv at foreslaa, at Vintolden fra 1ste April 1885 skal nedsættes til omtrent $6\frac{3}{4}$ Dre, hvilket vil blive Tilfældet ved Ophævelsen af Krigsskattolden, og jeg ser ikke, hvorledes man vil være i Stand til overfor andre Lande, med hvilke der skal føres Forhandling, og særlig overfor Frankrig, at holde Vintolden paa det Punkt, som er fastsat i den spanske Handelstraktat, nemlig $7\frac{1}{2}$ Dre, naar man paa Forhaand selv har vedtaget en Lov om, at den fra 1ste April 1885 skal nedsættes til $6\frac{3}{4}$ Dre. Det vil gjøre saadanne Forhandlinger overmaade vanskelige, og det sandsynlige Resultat vil være, at idet man nu fastslaaer ved dette Vædringsforslag en Told af $6\frac{3}{4}$ Dre for Vin, ville vi ikke kunne komme ud over denne Toldsat ved senere Forhandlinger, fordi denne vil blive slaaet fast af de andre forhandlende Magter i de Traktater, som jo tænkes at skulle supplere den foreliggende Traktat. Dertil kommer yderligere, at jeg maa fastholde, hvad jeg stadig har fastholdt, at Traktaten, som den foreligger, bør vedtages i og for sig, og jeg kan ikke se, at det